

Arbejdsministeren (Erling Jensen):

Det foreliggende lovforslag, der også er fremsat af fremskridtspartiet, har til formål at hindre, at nogen forpligtes til gennem et medlemskab af en faglig organisation eller erhvervssammenslutning at yde økonomiske bidrag til politiske formål, som den enkelte ikke ønsker at støtte. Hvis en interesseorganisation ønsker at yde økonomisk bidrag til politisk formål, skal dette efter forslaget ske gennem en særlig fond, hvortil bidrag kun kan ydes frivilligt af det enkelte medlem.

Forslaget adskiller sig ikke fra de forslag om samme emne, som fremskridtspartiet to gange tidligere har fremsat her i tinget, bortset fra anvendelsen af det mere omfattende udtryk »politisk« i stedet for »partipolitisk«.

Det er nu i alt syvende gang, der her i tinget fremsættes lovforslag om regler for organisationers og foreningers bidrag til politisk virksomhed, og ved tredjebehandlingen i maj sidste år af det forslag om dette emne, som fremskridtspartiet fremsatte i folketingsåret 1975-76, blev forslaget forkastet af et klart flertal af folketingets medlemmer. Jeg tvivler derfor ærlig talt på, om debatten i dag kan bringe væsentlig nyt frem i forhold til de tidligere drøftelser her i tinget af tilsvarende lovforslag, og jeg skal indskrænke mig til følgende få bemærkninger:

Det har altid været og er stadig socialdemokratiets og en socialdemokratisk regerings opfattelse, at de faglige organisationer har ret til uden indblanding fra lovgivningsmagts side gennem anvendelse af det repræsentative demokrati at træffe bestemmelse om, hvorledes organisationernes egne midler skal anvendes, det vil sige, at organisationerne gennem beslutninger truffet på fuldt demokratisk vis ved kompetente forsamlinger må have adgang til at yde bidrag til politisk arbejde af forskellig art. Det gælder, hvad enten støtten ydes til politiske partier, politiske foreninger, eller den ydes til udgivelse af en politisk presse.

Den opfattelse, som jeg her har givet udtryk for, er også helt i overensstemmelse med, hvad der kommer til udtryk i ILO-konventionen af 1948 om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig, som Danmark har ratificeret. Denne konvention indeholder i artikel 3 en bestemmelse, der ved flere af de nævnte tidligere førstebehandlinger her i tinget ganske vist er blevet citeret af min forgænger, hr.

Erling Dinesen, men som jeg ikke desto mindre anser for så væsentlig, at jeg tillader mig at citere den endnu en gang:

»Arbejder- og arbejdsgiverorganisationer er berettiget til selv at udarbejde deres love og bestemmelser, til i fuld frihed at vælge deres repræsentanter, til at ordne deres administration og virksomhed samt til at udforme deres program. De offentlige myndigheder skal afholde sig fra enhver indblanding, som kan begrænse den ret, eller som kan hindre organisationerne i deres lovlige udførelse heraf.«

Økonomisk støtte til politisk arbejde falder ind under såvel arbejderorganisationernes som arbejdsgiverorganisationernes naturlige og traditionelle virksomhed som udtryk for det nære samarbejde mellem de faglige organisationer og de politiske partier, der gennem årtier er blevet opbygget her i landet.

Jeg skal på denne baggrund på regeringens vegne afvise det foreliggende lovforslag.

Erling Dinesen (S):

Som arbejdsministeren sagde, er det jo en gammel kending, vi her på ny skal beskæftige os med. Vi har tidligere haft lange debatter om tilsvarende eller lignende forslag, og jeg skal ikke gentage, hvad jeg tidligere har sagt om disse forslag. Jeg vil kun sige, at vi i socialdemokratiet bestemt må afvise det.

Vi finder det udemokratisk og et helt urimeligt angreb på dansk fagbevægelse, selv om man forsøger at camouflere det. Vi har, som arbejdsministeren sagde det, fortsat den helt naturlige og selvfølgelig opfattelse, at enhver forening eller organisation, der er lovligt oprettet, også må have ret til uden indblanding fra lovgivningsmagten at træffe beslutning om, hvilke formål den pågældende organisation ønsker at støtte. Det gælder også, når talen er om støtte til politiske partier og sikring af den politiske presse. Jeg mener, at det simpelt hen drejer sig om organisationernes fundamentale rettigheder, og det er jo korrekt, som det er anført, at de beslutninger, der træffes herom, sker på demokratisk vis i de enkelte organisationer. Vi har efter min opfattelse ingen ret til at gribe ind i disse forhold. Jeg skal ikke også, som arbejdsministeren gjorde det, nævne ILO-konventionen; der er tidligere redegjort for den, og vi har fået en redegørelse her igen i dag. Jeg vil kun gentage, at vi som tidligere må afvise dette forslag.